

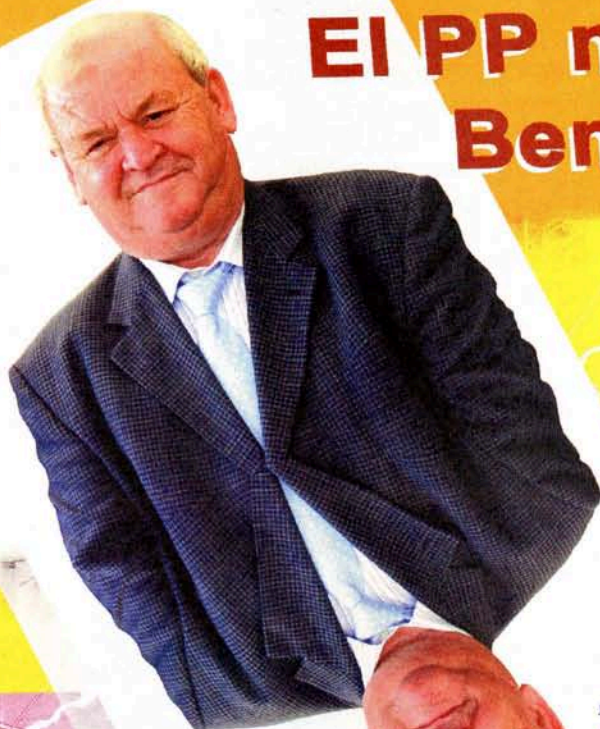
Número 537 - 2 de juny 2006 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural

la veu

de Benicarló

El PP ninguneja Benicarló

PP
partido popular

pp
partido popular

Leyenda
Puerto
Comunidad
Comarca Natural
Comarca Cultural
Comarca Local

L'Alcalà de Xivert
fa 2 gols al Benicarló

TERRES DE L'EBRE A L'EVEREST'06
David i Marc seran rebuts oficialment
dissabte a la Plaça Constitució

Luís Tena es destapa: "He afavorit a Vinaròs especialment"

El que ja se sabia ha quedat finalment demostrat amb el reconeixement de l'home fort del PP a la comarca, Luís Tena, de la seua predilecció per la ciutat de Vinaròs per damunt de qualsevol altra.

text REDACCIÓ

Arran d'una enrarabiada, després de l'episodi del fals jutge que es va reunir amb polítics de Vinaròs i Sant Jordi, el vicepresident tercer de la Diputació i alcalde de Sant Jordi va lamentar els atacs que rep des de Vinaròs, el que no encaixa massa amb el tracte que ell ha dispensat com a responsable polític. Segons es va esplaïar "he aclarit moltes coses per a Vinaròs". Tena va admetre públicament el tracte exquisit i

selecte que ell mateix ha tingut amb Vinaròs, governat per un partit polític diferent "fins i tot fent-li favors polítics personals al alcalde Javier Balada", del Partit de Vinaròs Independent.

El alcalde de la localitat va explicar que, entre algunes de les gestions fetes i favors, es troben la recerca d'espònsors per a l'arribada de "la Vuelta" ciclista a Vinaròs. Tena va intercedir amb el camp de golf Panoràmica per a que l'empresa que l'explota posara publicitat en l'event que passava pel costat del complex golfístic i que fera realitat que el nom de Vinaròs

apareguera en el final d'etapa a l'Ermida de Sant Sebastià.

Altres intercessions de Tena van mediar per a que l'alcalde, que havia perdut una subvenció dels Plans provincials per arreglar un carrer al estar ja fora de termini, poguera aconseguir-la. Altres intervencions amb aquest municipi i el seu equip de govern (on estan tots els partits polítics menys el PP) van passar per facilitar-li a Javier Balada una entrevista amb Carlos Fabra "a una institució on tenia mala entrada", explicava. L'alcalde de Sant Jordi i president

“La Generalitat ha invertit especialment en aquesta població”

ve de la pàgina anterior

del fútbol van titllar la màxima autoritat vinarossenca d'“irresponsable” perquè “tot un alcalde de Vinaròs en un Ple municipal, a una pregunta del PP sobre la presó d'Albocàsser, va dir que el primer que la farà servir serà Carlos Fabra, president de la Diputació i del PP”. A aquesta explicació va afegir: “¿Què vol anar-se'n de rositas?. Javier vine cap aquí que et contaré la pel·lícula”. Tot i els greuges que aquesta frase públicament pronunciada en un moment delicadíssim judicialment per al president de la Diputació, Luís Tena “cor de bona ànimma vaig fer-li la gestió perquè

siguera rebut a la Diputació”, explica Tena.

Tena va qualificar aquesta actuació seua de “lícita”, però va admetre que fins i tot les gestions les va fer “a esquenes del meu partit, sempre en benefici de la ciutat de Vinaròs”, que és la seua segona ciutat i sobre la que sent una especial predilecció. Luis Tena va estudiar a Benicarló. No s'entén aquesta mania cap a la nostra ciutat.

Discurs victimista

La Generalitat ha invertit especialment en aquesta població des de la recuperació de la democràcia. Disposen de la pràctica totalitat de serveis (Hisenda, seu de la

UJI, Jutjats, Recaudació, Hospital...) i ara demanen —amb més o menys justícia— més centres de salut, comissaries, desdoblament de carreteres, etc. Tot i l'històric tracte de favor dels diferents governs amb diferents colors cap a aquesta ciutat, encara denuncien la falta d'inversions. Personatges com Luis Tena, fruit d'una enrabiada, per fi han mostrat les seues cartes, com son el clientel·lisme i un desacomplexat, oblit, en favor, de ciutats com Peníscola o Benicarló. El recent projecte de carretera-embut Peníscola-Benicarló n'és el darrer exemple d'un poble sense padrins i d'un Partit Popular que ha traït la seua identitat tot i la fidelitat de vot durant moltes legislatures.

Banderes blaves per a la comarca

text REDACCIÓ

43 municipis valencians, han obtingut la bandera blava per a les seues platges. La província de Castelló, ha aconseguit 26 guardons. A la nostra comarca, Benicarló lluirà dues banderes blaves. Les platges del Morrongo i la Caracola, han revalidat este guardó de qualitat mediambiental. A la platja nord de Peníscola, i al Fortí de Vinaròs, també onejarà la bandera. La Fundació d'Educació Ambiental, organisme encarregat de la concessió de les banderes, ha reco-

negut la qualitat de les platges de la Comunitat al ser el territori que ha obtingut més banderes blaves en el litoral mediterrani. La Bandera Blava és un guardó internacional que concedeix anualment la Fundació d'Educació Ambiental (FEE) a les platges com a símbol identificatiu d'una alta qualitat ambiental i uns bons serveis i seguretat per als usuaris. El guardó, reconeix i estimula l'esforç dels ajuntaments per aconseguir que les platges del seu municipi complisquen criteris normatius com la Llei de Costes i la directiva d'aigües de bany, neteja i seguretat .

Sentència que condemna l'Ajuntament

text NATÀLIA SANZ

El Partit Popular de Benicarló ha donat a conèixer una sentència que condemna a l'Ajuntament de Benicarló per incompliment del conveni dels treballadors. Marcelino Domingo, portaveu dels populars, ha explicat que la sentència fa referència als professors del conservatori de música, la situació laboral de la qual, ha estat denunciada en diverses ocasions pels populars. En aquest sentit, l'acord signat pel consistori després de llargues negociacions amb els treballadors, incloua un apartat en el qual es feia referència als professors del conservatori. Aquests, fins al moment, no estaven considerats com funcionaris, sinó que els seus contractes es renovaven any rere any i amb una vigència de curs escolar, pel que eren acomiadats a final de curs i tornats a contractar al setembre.

En el conveni, es regulava la seua situació i el consistori acceptava respectar el seu lloc de treball, mantenint-lo al llarg de tot l'any. No obstant això, com

denunciaven els populars en un ple, el conveni es va incomplir i els professors, acomiadats. En aquell moment, ja van advertir que el cas havia estat dut davant els tribunals. L'equip de govern, al·legava que el conveni encara no havia entrat en vigor a causa de les irregularitats que detectava la Direcció General d'Administracions Públiques. No obstant això, el tribunal ha fallat a favor dels professors del conservatori, com denunciaven els populars en el passat ple municipal. Ara, el consistori, ha estat condemnat a pagar les despeses ocasionades per l'acomiadament. José Luis Guzmán, regidor de Cultura, assegura que "mantenim una actitud de diàleg amb el personal del conservatori", alhora que recordava que "en el conveni hi ha moltes qüestions que són interpretables", en al·lusió als requeriments fets per a modificar el conveni. D'altra banda, recordava que el consistori manca d'un organigrama clar que defineixi les funcions que ha de complir cada departament, el que dificulta en ocasions la definició de les relacions de dependència.

Conveni amb la Societat Pública de Lloguer

text REDACCIÓ

L'Ajuntament de Benicarló va firmar ahir a Torrent un conveni amb el Ministeri d'Habitatge per formar, a través de la Societat Pública de Lloguer (que depèn d'aquest ministeri) el lloguer d'habitatges desocupats.

En l'acte, on van participar 17 ajuntaments valencians més, la ministra d'Habitatge, María Antonia Trujillo, va recordar el seu interès per implicar el municipalisme en les polítiques d'habitatge.

L'alcalde signant el conveni al costat de la ministra Trujillo.

Neutralitat tecnològica: ideologia o economia? (i 8)

A la poderosa indústria del software propietari li ha sortit un competidor inesperat. El moviment de desenvolupadors de software lliure, amb un comportament aliè a les normes del mercat i uns productes construïts sobre principis ètics, està arribant a molts sectors de la societat. L'administració pública comença a prendre consciència del seu potencial i, tímidament, es planteja adoptar mesures per ajudar a que s'estenga i es millore. La contramesura dels llogaters de software ha sigut encunyar l'expressió "neutralitat tecnològica" i envoltar-la d'un ideari adreçat als responsables polítics.

explotar la propietat del software a l'administració pública que s'abstingui d'impulsar polítiques en favor del software lliure fins i tot quan aquestes serien positives per a la pròpia administració. En canvi, no s'estan de demanar als governs que financen projectes d'investigació per

ISC és poc més que una entelèquia per ensarronar les forces polítiques i fer-les creure que no hi ha alternativa possible al model del software propietari i que, si existeix, ja la portarà la indústria del software propietari. Aquesta reacció de la indústria hauria de ficar els poders públics

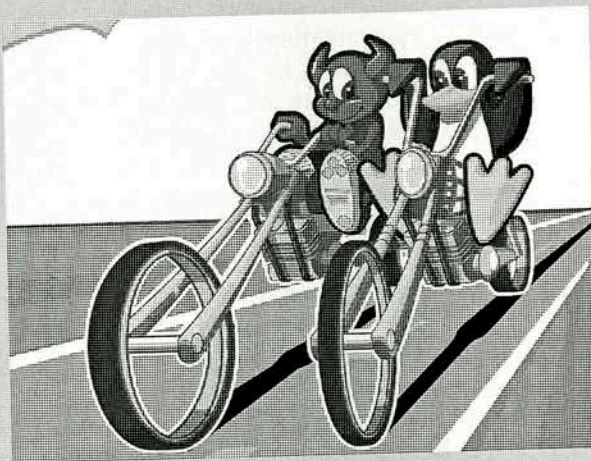
sobre la pista de l'existència d'una alternativa real al software propietari. Els esforços que dediquen a desprestigiar el model proposat per la comunitat de desenvolupadors de software lliure, una proposta que els pot fer perdre la seua posició privilegiada, indiquen que el creuen absolutament viable.

No es tracta doncs de "neutralitat tecnològica" tal i com la plantegen els comercialitzadors de software propietari. Es tracta d'escollir qui ha de conduir l'impacte de les noves tecnologies en la societat: la indústria o la ciutadania?

Els poders polítics, ara, encara poden decidir: software lliure o propietari?; mercat o societat?; "neutralitat tecnològica" o "sostenibilitat tecnològica"? Que no siga per manca d'eslògans.

(c) 2006 Josep V Taus
(jvtaus@salvemlatossa.org)

S'autoritza la còpia i distribució d'aquest document complet per qualsevol mitjà si es fa de forma literal, es manté aquesta nota i s'indica l'autor.

L'elecció del terme "neutralitat" no és ni de bon tros casual: evoca significats com imparcialitat, justícia o equitat. Però tan lloable aspiració l'usa la auto-proclamada Iniciativa per l'Elecció de Software, ISC, per abanderar una croada en favor de la passivitat dels poders públics que els garanteix seguir explotant el model de negoci que més convé als comercialitzadors de software propietari.

En un discurs ple de contradiccions, d'ambigüitats, d'afirmacions sense fonament i de barreja de conceptes, un grapat d'empreses especialitzades en

poder aplicar els resultats d'aquests treballs en els seus productes comercials. Unes empreses que s'atorguen el mèrit de la definició i implantació d'estàndards, que demanen als representants de la ciutadania que no es decanten per cap especificació en concret, però que es mostren incapaces de seguir-los. Les mateixes empreses que exalcen la propietat intel·lectual mentre pressionen per aconseguir la patentabilitat del software.

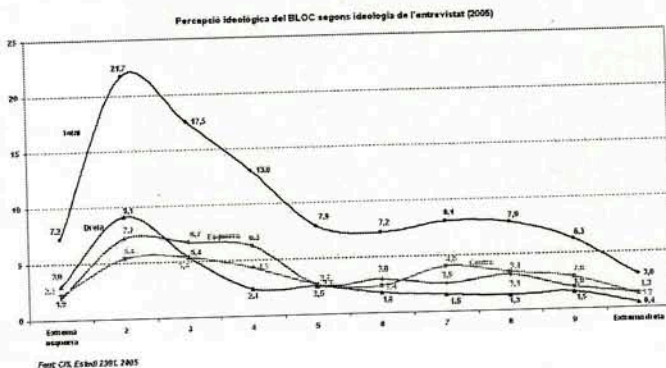
La neutralitat tecnològica de la

Filant la Xarxa

<http://politicaiiidentitat.blogspot.com/>

Interessant lloc del sociòleg Rafael Castelló, on analitza i reflexiona multitud de temes actuals del País Valencià. Ell mateix el defineix com un "espai per reflexionar al voltant de l'impacte de la política sobre les identitats col·lectives, i viceversa".

La.Rata.Sensefils@hotmail.com

Les males companyies

La Guillotina

text ROBESPIERRE

Després de llegir l'article del senyor Coll (fitxatge per molt de temps?), aparegut a la seua revista la passada setmana, hem van assaltar diverses preguntes sobre la vida útil dels nomenats nacionalistes del Bloc. I, quan anava pensant en aquestes qüestions, cau a les meues mans un article publicat al diari Avui, del 30 de maig, firmat per Joan Oliver, fent referència també a la vida útil del PSM de ses illes, nacionalista com el BLOC, on deixa entreveure una gran similitud d'acció.

Tots dos interlocutors comenten la decisió, dels dos partits, de tirar el carro pel pedregal i ajuntar-se amb Izquierda Unida, per desbancar el PP del govern. Segons Coll seria com una "coalició de forces polítiques complementàries" i, segons Oliver "en una mena de comunió mística", en referència al PSM, però amb l'ull ficat amb el Bloc, què, sembla anar pel mateix camí.

Curiosament, partint de supòsits idèntics -tant el PSM

com el BLOC són partits nacionalistes en unes terres que s'estimen la terra però que no són gaire, de nacionalistes-, els dos columnistes arriben a conclusions diametralment oposades.

Segons Coll, aquesta unió valdria perquè IU es revaloritzara nacionalment i el Bloc ideològicament. Serviria, per arribar a un pacte de progrés (com a Mallorca), on l'aritmètica política podria fer possible fer fora al PP del govern Valencià. Curiosa, també, la idea que IU és faça més nacionalista (espanyola?) i que el Bloc trobe la seua ideologia (perduda?), tot perquè el canvi, i en això coincideixo amb Oliver, per arribar a un "pacte progrés" que l'únic que pot fer és que tinguem un president del Psoe. Si és que arriben a guanyar.

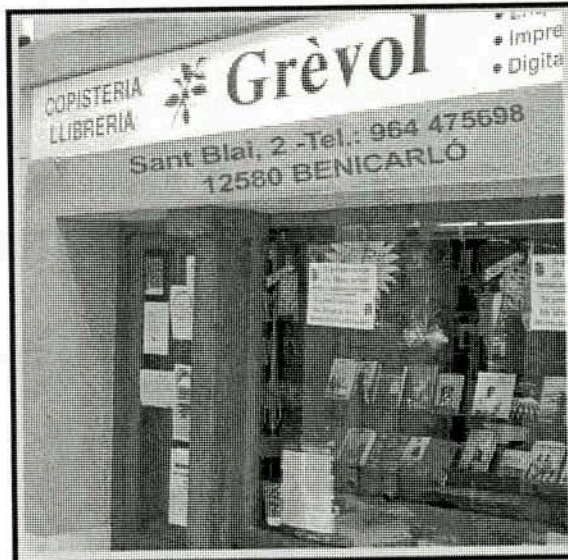
En fi, que amb les bandades ideològiques a les que ens té acostumats el Bloc, el que pot passar, si es compleixen les expectatives, és que el peix gros es mejarà el menut. Haurem d'entonar, aviat, també, l'adéu, Bloc, com deia Oliver en el seu

article en referència al PSM?

És una llàstima que la visió esbiaixada de la realitat del nostre poble, la col·locació de personal sense ideologia per interessos particulars, a dins d'una estructura que s'havia caracteritzat per això, per la seua força ideològica, pel seu progressisme apropiat a la gent del carrer i que l'havia conduït a cotes molt altes de credibilitat, guanyades a pols durant anys, s'haja dilapidat completament.

Certament, al Bloc, només li quedava aquesta opció de revaloritzar-se ideològicament però, ara, qui se la creurà? I com pensen portar-la a termini? Per què, per ficar-la en marxa, qui és posarà al capdavant i farà d'encarregat de recuperar la credibilitat perduda? El promotor de la idea? A Benicarló? Al País? O enlloc?

No tinc molt clar que hi haja vida després del 2007. Almenys per alguns. La panissola de fa dues setmanes ho indicava clarament: tornarem a perdre dotze anys més. Ho tenim clar.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 536

text EL LECTOR

Sento decebre a la senyora Glòria, però he de confessar públicament que cada dia em costa més posar-me a escriure. No es pense, estimada Glòria (ui, ara semblo doña Elena Francis) que això que faig totes les setmanes em surt en un tres i no res. No. Cada vegada trigo més a escriure de les coses de la setmana passada perquè sempre son les mateixes coses. Com ja he dit moltes vegades, i així jo també em repeteixo dins de la repetició, els temes que es tracten a La Veu ens van visitant cíclicament i clar, tot plegat sembla més una màquina del temps que un setmanari d'informació. Però clar, totes les coses tenen una explicació, i com no podia ser d'una altra manera, aquesta em sembla que també la té. Torno a insistir que jo també em repeteixo, que això dels temes repetits ja ho he tocat altres vegades, però per una més tampoc no passarà res i a mi em costarà una mica menys omplir el full que, indiferent, em mira des de la seua blancor i em provoca: a que no eres capaç d'omplir-me? Efectivament, la meua teoria és que les coses tornen i tornen gràcies a la manifesta i inabastable incompetència dels polítics que en ha tocat patir des de la recuperació de la democràcia fins al dia d'avui. Aquesta setmana hi ha alguns exemples molt clamorosos i tant vergonyosos que haurien de fer caure la cara de vergonya a més d'un polític. Sense anar més lluny, el tema de la setmana clama al cel. El resum que jo faig és que el totxo ha guanyat el seny. Ara m'imagino els polítics amb cap de totxo i orelles d'ase. A mesura que anava llegint, m'anava encenent. Com més lle-

Sento decebre a la senyora Glòria, però he de confessar públicament que cada dia em costa més posar-me a escriure.

gia, més m'encenia. Permutes, pressió urbanística, compra de baixos a especuladors, falta de previsió, servei deficient de menjador, més barracons ... O siga, que tots son iguals, tan se val quin partit estiga al poder. Però ara la cosa encara és més greu, ja que suposadament governa una coalició d'esquerres i, a més a més, els seus dos caps visibles son mestres. Si, mestres. Mestres d'escola. Davant l'evidència em puc preguntar com hem pogut arribar a aquest extrem, com és possible que encara no tinguem clar si tindrem o no un nou col·legi, per què aquests dos caps visibles del govern municipal no se n'han anat allà os faça falta per tal d'accelerar això del(s) nou(s) col·legi(s). Suposo que la seua consciència deu estar ben tranquil·la, donada la "patxorra" que exhibeixen. Amb la marxa que porten, ben aviat igualaran el meu admirat Mundo Alberto en incompetència.

L'altra cosa que m'ha agradat molt ha estat això del nou centre de salut, del qual ha dit Escuder

que "tardará a ser una realitat". No pot ser. No i no. Efectivament abans de les eleccions de 2003 ja es va posar la primera pedra. Que la busquen i que li la tornen al meu admirat i diputat Mundo Alberto. Que se la pose a la mesita de la seua habitació, al costat del llit. Que la tinga sempre a mà. Potser li funcione com a talismà. És una mostra més del servei que ens està prestant a tots els benicarlandos des de la seua privilegiada posició de diputat a les corts valencianes. Segons he sabut, és tant el compromís que ha agafat amb el seus electors, que si no aconsegueix fer realitat les necessitats bàsiques dels benicarlandos, donarà el seu sou de diputat a una ONG que ell crearà i que s'anomenarà "gestionadors sense senderi" (GSS). La veritat és que aquesta revelació que jo li ofereixo, m'ha deixat molt més tranquil i ha fet que torne a confiar amb els polítics i el seu bon cor. De segur que tot això que ha dit Escuder, es quedarà en no res quan el diputat Mundo es pose les piles i comence a gestionar de valent. També m'he assabentat que ara les piles que se li han acabat han estat les de la gravadora que va exhibir a les corts. Es veu que se la va posar a la butxaca amb el botó de "play" en la posició "on" i ara se li ha quedat la maquineta en "off".

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Insisteixo. S'ha jugat alguna cosa al pavelló? Ha passat alguna cosa? Fins quan haurem d'aguantar l'agonia d'una secció? Fins on pot arribar la decrepitud humana dels del futbol? Es pot caure més baix?

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Segueix calentet l'ambient als plens. Per un "quitame estas pajas" és diuen el revés del porc. El regidor Redorat dient-li al regidor Gusman que era un mentider i un dictador i que coaccionava a la premsa, i aquest, contestant-li a l'altre, que si era així era perquè havia tingut bons mestres en ells. Així, com a rèplica, el segon dient-li que en una junta de portaveus s'havia quasi ficat a plorar per un problema urbanístic i ..., no ens vam assabentar més perquè l'alcalde va tallar la civilitzada conversa d'una forma ràpida i abrupta. I jo que pensava que el que parlaven en petit comitè quedava per a ells! A nosaltres això que tallen les converses no ens sembla bé i, si el poble ho ha de saber, que se sàpiga! Si és per un problema de mocadors (que no en tenien en eixe moment), per eixugar-se la plo-rera o els mocs, no cal patir, ja els comprem nosaltres, que per tres euros no caurem de molt amunt. Però la ciutadania ha de saber que passava amb el totxo!

I parlant de saber, el regidor Marcelino, també volia saber quan havia costat això del viatge del bonsai, allà per terres del sol naixent. La contestació de l'alcalde va estar a l'alçada dels informes que demana per qualsevol qüestió: no havia tingut temps de trobar el papers per mirar-ho i que li contestaria personalment a ell. Les preguntes que fa l'oposició al govern en un Ple, són públiques no? Doncs, les respostes haurien de ser-ho també, no? El regidor Marcelino, esperem que ens faça cinc cèn-tims, de la resposta, si li ho diu directament a ell. La gent del carrer també tenim dreta a saber

quan ens costen les volades del nostre batlle. I més quan veiem que cada vegada que torna d'un viatge, d'aquests de representació (com vam veure a la foto, "flash", de fa unes veus en els seu viatge a Ladispolli), la seua corba de la felicitat comença a voler emular la de Mundo. Nosaltres patim perquè després venent els restrenyiments i ...

Però ara tornem a qüestions més terrenals. On anirà a parar definitivament la depuradora eixa que s'ha de fer des de no sé sap quants anys i que sembla que va per llarg? A l'abocador del camí Moliners o al de RSU que tenim al costat del Club de Tennis? La merda tota junteta. Així, amuntegada una amb l'altra no se sabrà de quina és la pudor que farà, si de l'abans o de la de després! I és que tot ho cavil·len els nostres governants. De tota manera, aquesta zona segurament s'acabarà convertint un lloc de culte digne del millor programa "Milenio 3", sinó al temps. Amb els efluvis, fumaroles, gasos contaminants, metà ... tindrem uns "fuegos fatuos" dignes de la millor zona pantanosa de qualsevol de les històries de Sherlock Holmes. ¡Au, animes en pena, follets, fades i demás éssers d'allà on no ha tornat ningú, Benicarló posarà a la vostra disposició aquesta zona per el vostre recreo particular". Així,

segurament, resarà la publicitat d'aquesta nova atracció turística!

I és que els ha agafat fort això que el PGOU ha de servir per a construir més i més? Què és, per ficar a tots els turistes que ens vindran? En aquest país només serem turistes? Au, com a tot arreu del país, el totxo condici-na la nostra existència territorial i és niu de conflictes entre governants, especuladors, propietaris, ecologistes, constructors, immobiliàries, veïnat i ... Tots volen ficar cullerada. L'ajuntament ha decidit, pel que sembla i per les reunions que porten, que aquestes associacions de veïns que han fet més soroll i que han amenaçat en convertir-se en partit polític o, que van comptant els regidors que representen, pel nombre de vots, com dèiem, ha decidit convertir-los en interlocutors únics de com ha de quedar el nostre territori. La resta de mortals o no comptem o ho hem de fer per mail o via instància. On hi és allò del Fòrum de Participació Ciutadana o l'Agenda 21. Fumet, fumet. Més "fuegos fatuos"

I ja que anem tapant-nos el nas amb tant de "fuego fatuo", no creuen que ja en tenim prou de pudors nocturnes i matineres. En aquest poble sempre fa una pudor que te cagues. Tanta falòria en uns mesuradors que sabran de seguida d'on és la pudor, qui la fa o d'on ve i a l'ho-ra de la veritat, xufla. Tot continua igual, tan porcs com abans. Ací als polítics se'ls escapa la força pel ... Senyors regidors que s'encarreguen dels mesuradors, fins quan haurem de suportar aquesta mena de pedorreta continuada? Haurem de fer venir un restrenyiment? O ens ficarem un tap?

Abocador general de Residus tòxics i perillosos

El Bloc de Salzadella: "no hi hauria acord"

text JORDI MAURA

Els regidors del Bloc a la Salzadella van assegurar dimarts a Benicarló que si el jutge entengués que existia un vincle familiar entre l'alcalde Víctor Gallego amb la propietària dels terrenys on se situarà l'abocador, que és la seua cunyada, i s'anul·lés el ple i es tornés a votar "no hi hauria acord al quedar el punt en un empat tècnic a tres". El Bloc ha dut al jutjat del contenciós-administratiu de Castelló la impugnació del Ple en el qual es va aprovar la Declaració d'Interès Comunitari que va obrir la porta a l'arribada de l'abocador de la discòrdia i que ha generat una crispació, que no agrada gens al Bloc.

Segons va assegurar Sergi Blasco, portaveu dels nacionalistes "la Salzadella és l'entrada al Maestrat i compta amb recursos culturals propers com el patrimoni rupestre de la Valltorta a Tírig o Sant Mateu" com capital monumental a cinc quilòmetres que potenciaran el futur de la localitat enfront del discurs catastrofista de l'alcalde que anteposa l'abocador de RTP com única solució a la reculada que pateix el poble. "No estem industrialitzats però veiem a Sant Mateu com és possible tenir indústries sense que siguin de residus" i va censurar que les empreses gestores de residus busquen poblacions xicotetes amb pocs diners per ins-

tal·lar plantes d'aquestes característiques. Finalment Blasco va responsabilitzar d'aquestes decisions polítiques als "interessos econòmics que a un altra cosa" i va recordar que "el fill de (Jorge) Lamparero (director general de Qualitat Ambiental de la Generalitat) és assessor de l'empresa que durà la planta de residus a les Coves" i l'interès "de l'alcalde de la Salzadella en aquest tema".

El Bloc de la Salzadella assegura que si el jutge ordena repetir el Ple "no hi hauria acord" per a aprovar l'abocador

Caldés al Mucbe

text i foto JESÚS MAESTRO

El divendres 26 de maig es va inaugurar al Mucbe l'exposició dedicada al procés de realització de l'escultura "Els llauradors", obra de l'artista benicarlano José Antonio Caldés amb projecte de Nicole Crutzen. Es pot visitar fins el 18 de juny. Patrocina la Fundació Caixa Benicarló.

LaVeu

Bailes de Salón

¿Te gustaría aprender a bailar sin moverte de tu casa?

José Luis te enseña

tel.: 676 290 626

laveudebenicarlo

Les enrabiades d'un diputat

Allò que sabem i mai gosàvem preguntar s'ha fet per fi realitat, Vinaròs per damunt de tot. No se li cauen els anells al diputat del PP Luís Tena al admetre el favoritisme seu envers la ciutat veïna del nord. Sempre havíem pensat que els diputats eren per circumscripció i que la seua feina era cobrir les necessitats del ciutadans sense prejudicis de falses capitalitats comarcals. Doncs no. No és així, el diputat Tena, "corasón de buen alma", és desviu i més, perquè la seua ciutat predilecta, això sí, després de San Jorge, tinga tot el que siga necessari (i el que no també), perquè realment s'acabe convertint en tota una capital de comarca. Encara que la comarcalització, administrativament parlant, al nostre país, segueix sense existir.

Tindre polítics d'aquesta mena, sempre són necessaris, encara que qui governa aquesta ciutat siga de signe contrari al seu. Només ha calgut una enrabiada perquè és destapés la història i se li amollés la llengua dels molts favors que li ha fet a l'alcalde veí, fins i tot ajudar-lo a poder parlar amb el President de la Diputació, Carlos Fabra, on es veu

537

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

que "tenia mala entrada".

Ja ens pareix bé que un, tinga predilecció per algunes coses, però a veure si recorda que no representa a un, o dos municipis, sinó a tota la ciutadania, i que la resta de pobles, també pertanyem al Maestrat i tenim moltes problemàtiques sense resoldre. Serà necessari que li les anem indicant una a una perquè ho recorde? Ficats a pensar ja ens agradaria que l'altre diputat que tenim per aquestes terres, també se'n recordara, almenys de la seua ciutat de naixement. No volem favors, simplement que tan un com l'altre facen la seua feina, i la facen correctament, sense favoritismes. Ara bé, mentre ens fiquem a l'alçada, senyor Mundo, a veure si pot fer alguna cosa, ja que si és pel seu company, anem

apanyats. Mentrestant, recorde: el centre de salut nou, la nova escola, els barracons, la depuradora, els accessos a la ciutat, ..., problemes de fa més de 15 anys que segueixen sense solucionar-se, per ficar només uns poquets exemples. "Ni tanto ni tan calvo, que diria un castizo". Ja n'hi ha prou que ens prenguen el pel.

EDITORIAL

Carxofa: per a qui ha tingut la idea, i l'ha posada en pràctica, de senyalitzar tots el camins del poble. Ara ja no ens podem perdre: podem voltar per tot el terme sabent per on anem. Anirem a pegar una volta a veure si tot és correcte, no siga que tinguem que donar-li la panissola perquè no s'ha fet com cal.

Panissola: ja sembla Mundo. El nou alcalde no respon a les preguntes en els plens. Li van fer una pregunta: Quants diners ha costat el viatge a Japó? I la resposta va ser que ja ens ho dirà, que li cal tenir l'informe. Sr. Escuder, xuple aquesta panissola, se la mereix, vaja jugant i tindrem PP catorze anys més, que en són molts.

ASSOCIACIÓ CULTURAL LA FERAM BENICARLÓ

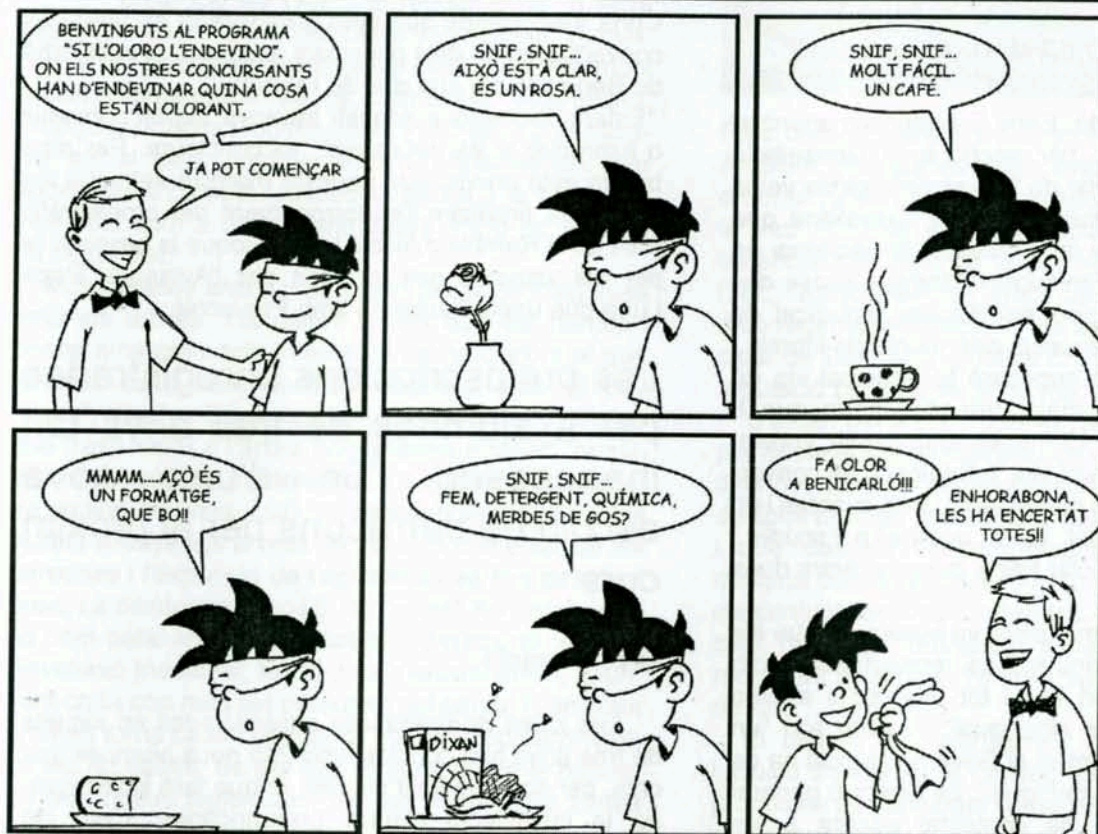
Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Col·laboradors/ PERE
XAVIER BURRIEL, NA
LLUCH, RAMON PA
TOLITO, JORDI MAU
G. SEGARRA, ROBES
Fotografies/ NATA
GREGORI

Per Xavi Burriel

Benicaiolor

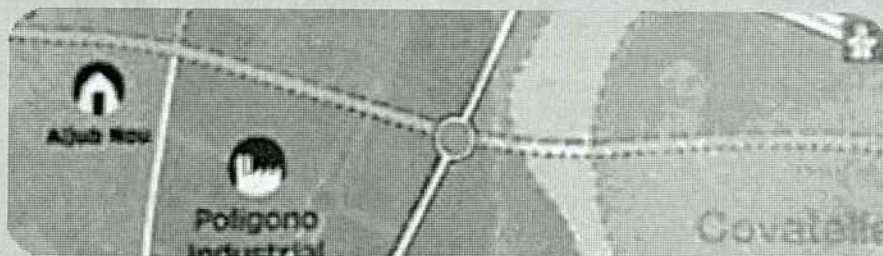
El còmic

Què mos cal saber per a ser bons caduferos?

El nostre terme té una extensió de 48 Km2.

En els seus quasi vuit segles de història com a poble, Benicarló ha passat èpoques daurades i períodes de crisi. Potser la més recordada per la seua prosperitat va ser la del en-tranyable vi Carlón. ¿Tens idea dels litres de vi que es van comercialitzar de la millor collita?

- A - 3 milions de litres.
- B - 18 milions de litres.
- C - 9 milions de litres.
- D - 15 milions de litres.

RE BAUSÀ, JOAN HERAS,
NATALIA SANZ, CARLES
PARÍS, JOSEP V. TAUS,
URA, JESÚS MAESTRO,
ESPIERRE I EL SAMARUC
NATALIA SANZ, JAVI PAU,
RIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

200 signatures de propietaris de finques demanen una carretera més ampla encara que supose expropiar-los

text JORDI MAURA

L'alcalde de Benicarló, Enric Escuder, va anunciar dilluns que ha enviat per escrit a la Conselleria d'Infraestructures un total de 200 signatures de veïns de les partides Sanadorlí, Palmar i Cervellona que donen suport la postura del Consistori de reclamar un vial entre Benicarló i Peníscola uniforme i sense distincions. El problema neix del disseny adjudicat de projecte de vial entre aquests dos municipis litorals i en el qual la carretera suposarà la principal via de comunicació i la d'un major trànsit. Mentre que a Peníscola el vial és de 15 metres amb carrils, vorera, il·luminació, arborat i carril bici, a Benicarló es converteix en un embut de vuit metres amb dues cunetes i un simple asfaltat superficial, un fet que per a Escuder i els veïns és "injust i un clar tracte desigual entre dues poblacions".

La primera autoritat municipal va assegurar que els propietaris d'aquesta zona sud del terme lliandant amb Peníscola donen suport fins i tot "que se'ls agafen terrenys i que el tracte siga igual" i s'evite així "un greuge amb la ciutat perquè el Govern valencià ha de tractar a les poblacions per igual". La Direcció general d'Obres Públiques no ha contestat encara a les al·legacions al projecte presentades des de la localitat, que es recolzaven en la seguretat vial i en la incoherència d'un projecte per a una zona cridada a ser urbanitzable. Escuder opina que és possible modificar el projecte o fins i tot redactar-ne un altre que done uniformitat en el tram de Benicarló fins a l'Avinguda

Corts Valencianes que serà urbanitzada en breu i es convertirà en un dels principals accessos al nucli urbà de Benicarló pel sud des de l'N-340.

"Estem disposats a adquirir terrenys, signar convenis o expropiar si és necessari", va concloure. Per altra banda està previst que aquesta mateixa setmana les màquines finalitzen l'enderrocament del problemàtic pont de la Rambla d'Alcalà i es col·loque la passarel·la per als vianants que circulen per l'Avinguda Papa Luna que uneix Benicarló amb Peníscola.

Les preinscripcions enregistrades per a alumnes de tres anys fan innecessari l'ús d'una nova escola de barracons per al pròxim curs

Escolarització

Les xifres de matrícules enregistrades en xiquets de tres anys han conclòs amb 245 nous alumnes inscrits, per sota del límit de 250, el que farà innecessària la instal·lació d'aules prefabricades. L'edil de Cultura i Educació, José Luis Guzmán, va explicar que "no han estat les xifres que esperàvem perquè hi ha hagut gent que al no ser obligatòria l'escolarització a aquesta edat finalment no ha fet la sol·licitud".

L'UJI premia el millor tema en valencià del V Castelló en Viu

text REDACCIÓ

La Universitat Jaume I col·labora amb la cinquena edició del Concurs de Música Castelló en Viu, certamen que busca donar a conèixer l'activitat musical de la província. Per tercer any consecutiu, l'UJI premiarà el Millor Tema en València amb 200 euros en material musical. A més, es reserva el dret d'impulsar un CD promocional.

Poden presentar-se al concurs totes les formacions individuals o col·lectives, de qualsevol estil musical, que tinguen com a mínim un membre resident a la província de Castelló. Els participants hauran de lliurar un CD amb dos temes, una fitxa o currículum i una foto. Poden enviar-ho o lliurar-ho personalment abans del

12 de juny de 2006 a Ofijoven (Gaibiel, 4. 12003 Castelló), al Casal Jove (Av. del Port.12100 Grau de Castelló) o a la seu de Castelló en Viu (Orpesa, 12. CP: 12003 Castelló).

Enguany la dotació dels premis s'ha incrementat a 1.000 euros per al guanyador i 200 per a cadascun dels finalistes. La final se celebrarà en la Sala Simfònica de l'Auditori el primer dissabte de novembre, passant a horari de vesprada, en sintonia amb les semifinals, que un any més seran en locals de concert durant tres dissabtes d'octubre.

L'organització s'ha reservat enguany l'opció d'atorgar altres premis especials si el desenvolupament del certamen se presta a això i fins i tot no es descarta adoptar alguna fórmula que permeta la participació del públic en la designació del guanyador.

L'arbrat d'interés local

El ple municipal del passat abril aprovà l'Ordenança Municipal de l'Arbrat d'Interés Local (AIL) de Benicarló. Té per objectiu la protecció de l'AIL i la regulació de la seva gestió i del seu entorn. Les Corts Valencianes aprovaren, el 19 de maig passat, la llei 4/2006 de Patrimoni Arbori Monumental de la Comunitat Valenciana. Ambdues normes i moltes altres mostren la preocupació social pels nostres arbres, especialment per aquells amb característiques singulars, i la seva consideració com a bens patrimonials. Però no sempre ha segut així.

Molts pobles antics mantenien relacions màgiques amb els arbres. Els celtas creien que els homes i dones emergien dels inferns en forma d'arbre al que rendien culte com divinitat benèfica com el deu "roure", "faig"... Els antics llenyataires bascos dirigien una frase ritual a l'arbre que anaven a tallar: "nosaltres et tombarem, perdona'ns". La cultura grecoromana canvià aquesta visió. El desenvolupament de les ciutats allunyà els arbres de l'entorn immediat de les persones i l'expansió de l'agricultura es feia destruint bosc. La dicotomia bosc i ciutat, sovint, ha segut entesa com paral·lela a la de natura i civilització. Amb la Revolució Industrial, les ciutats s'expandeixen, allunyant cada cop més les persones del camp, i l'ambient urbà es torna cada cop menys sà per la contaminació de les fàbriques. Be per una enyorança de la natura, be per motius higienistes, es van afavorir les zones verdes urbanes.

Els arbres urbans, sovint, es valoren molt perquè simbolitzen la natura absent. Modificacions de la xarxa urbana que implicaven l'arrencada d'arbres han provocat protestes airades de molts ciutadans. L'eliminació de més d'un centenar d'arbres del Passeig del Retiro de Madrid fou contestada, entre d'altres, per la Baronesa Thyssen qui amenaçà en lligar-se a un arbre. L'arrencada d'una palmera prou inclinada al Passeig Marítim de Benicarló fou titllada de "palmericidi" per un setmanari local. El cas de la plaça de la Mera a Vinaròs, l'eliminació de prop de mil arbres a Castelló i molts altres casos.

En molts casos, les protestes estan totalment justificades pel valor botànic, històric, paisatgístic o social dels exemplars, però en altres la utilització demagògica dels arbres és més que notable. Per tant, caldria catalogar el patrimoni arbori segons la seva significació, i en aquest sentit aniria l'ordenança municipal benicarlanda. Altres aspectes també importants són la quantitat d'arbres per habitant, la superfície de zones verdes per habitant o el tipus d'espècies vegetals emprades i la seva adequació al clima i a l'espai disponible.

Un majestuós pi pinyer fou arrencat per unes obres -cruïlla entre l'Av. Jacinto Benavente i el carrer d'Alcalà de Benicarló. Tanmateix, una xemeneia fabril, protegida per la llei del Patrimoni, es salvà.

Fets com aquests són, segons el Regidor de Medi Ambient, els que es valen evitar. El text de la nova ordenança és gairebé el mateix al model proposat a la web d'Imelsa, empresa pública de la Diputació de València. L'ordenança té per objecte la protecció de l'AIL, l'establiment de directrius per a la seva gestió i d'un règim sancionador. Tots els AIL del terme municipal de Benicarló, públics o privats, són objecte de regulació per part de la norma.

S'entén per arbre d'interés local (AIL) com "aquella planta llenyosa, de port arbustiu o arbori, que destaca dins del municipi per una o diverses característiques de tipus biològic, paisatgístic històric, cultural o social, i que després del corresponent procediment, es declarat com a tal i catalogat". També es contemplen els conjunts arboris o arbredes. No poden ser arrencats, mutilats o traslladats sense permís de l'ajuntament i es protegeix l'entorn de l'arbre en 10 metres de radi.

El plenari de l'ajuntament serà qui aprovarà la inclusió d'un arbre al catàleg d'AIL de Benicarló. Les propostes de candidats seran fetes per persones concretes, associacions o pel propi ajuntament. Un Consell Assessor d'AIL realitzarà un informe previ de caire tècnic que presentarà al ple de l'ajuntament. El consell, presidit per l'alcalde, estarà constituït per regidors, tècnics i representants de la societat civil; hi figuren 2 representants del Fòrum de Participació de l'Agenda 21 Local, ens desaparegut del discurs i l'acció política del municipi. S'estableixen ajuts als propietaris d'AIL. Les infraccions contra aquesta ordenança van des de 750 a 3000.000 euros.

Cal felicitar l'ajuntament per les accions envers els arbres i boscos, tant a nivell local o global, amb la nova ordenança i la signatura del projecte d'Adena WWF "Els Ajuntaments pels boscos". Esperem que les iniciatives no queden en "stand-bye" com l'Agenda 21 Local o altres.

Però ens hem de preocupar per tots els arbres, no sols pels AIL. L'agost de 2001 hi havia uns 2703 arbres, 0,13 arbres per habitant; en l'actualitat, segurament, la relació serà més baixa. Per a quan a Benicarló l'acompliment de l'objectiu del programa electoral del PSOE estatal d'1 arbre per habitant? Son les palmeres que omplien el poble les més adequades per suportar el sol estival?

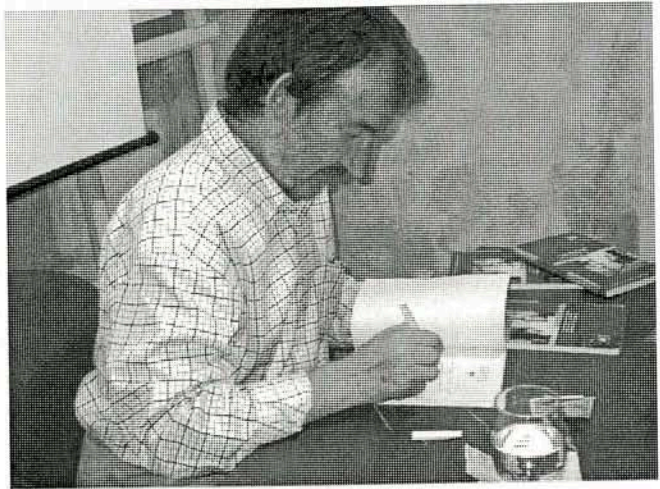
Encoratgem tothom a proposar arbres pel catàleg tant urbans com d'altres parts del terme: Corral del Petiquillo, la Tossa, Barranc d'Aigua d'Oлива...

Pere Bausà

La Via de la Plata

text JAUME ROLÍNDEZ foto PENYA SETRILL

El dissabte 27 de maig i a la seu de la Penya Setrill es va presentar el llibre *La Via de la Plata - De Sevilla a Fisterra passant per Sant Jaume de Compostel·la de Vicent Pitarch*. Va començar l'acte amb les paraules de benvinguda de Jaume Rolíndez, president de la Penya i amb el discurs sempre amable i anecdòtic de Tonyo Fibla. L'autor del llibre, Vicent Pitarch, va exposar a continuació les experiències de Viador que empen la caminera de Sevilla a Fisterra per calçades romanes, fressant sempre paratges encisadors, combinant passions i delicadeses, fotografiant metàfores imprevisibles, venerant les pells arrugades de la història, estimant la vida amb el cor ben obert, descobrint l'ànima de la gent bona. Un sender romà i no romànic com ho és el del nord disposat a oferir les emocions més agosarades a qui l'empren i se'l fa.

Un dietari emotiu dins el gènere de la literatura de viatges. Una literatura, la de viatges, pacífica i tan antiga com el món.

Tocs i Vares

Una convenció poc convincent

text VICENT COLL

Aquest cap de setmana, el PP valencià s'ha reunit al cap i casal per celebrar una Convenció Regional. La celebració ha comptat amb els primers espases del partit a Madrid Rajoy i Acebes, els quals han beneït la santa continuïtat de Francisco Camps com candidat a la Presidència de la Generalitat Valenciana. Realment, no se si li han fet un favor, o pel contrari, l'han enfonsat encara més en el crispat panorama intern que viu la dreta valenciana. Llegint les cròniques periodístiques referides al conclave, un para atenció a la importància que li han donat a gestos i actituds dels assistents més destacats, i la traducció que tenen respecte a la situació descohesionada que passa el PP valencià. Que si fulano i fulana no van esperar a Camps a la porta del Palau de Congressos, que si mengano i mengana van acollir afectuosament al President que baixava d'un cotxe de luxe amb els vidres tintats, ... Però sobre tot, les referències al crac de la política: l'inimaginable, l'insuperable Eduardo Zaplana!. La premsa escrita li ha dedicat molt d'espai en la convenció. Cosa estranya, si tenim en compte que no hi va assistir.

Vist el panorama que se li presenta dins i fora al PP del levante feliz, podríem afirmar que la finalitat de la Convenció era convèncer. Si, perquè grans dosis de convenciment els faran falta als dirigents del partit per afrontar unes eleccions on tants esculls se'ls presenten dins de casa, com fora, de cara a unes eleccions on un sol diputat pot canviar el color polític de la Generalitat. No obstant això, ja sabem com van aquests actes multitudinaris, i no es d'estranyar que el més que possible alcaldable de la dreta local, Marcelino Domingo, haja tornat amb unes dosis de fe incommensurables. Ho notarem durant una temporadeta.

Si molts pensàvem que les coses, a Francisco Camps, se li presenten fotudes, acabem ara de confirmar-ho amb la crisi de govern i la darrera remodelació que ha provocat el President. Dins d'una inexplicable inconsciència ha relegat a Rafael Blasco a una conselleria poc propera i propensa al cabàs de les cireres, i això, seguint l'admirable trajectòria política de l'ex-conseller del PSOE i ara ex-conseller de Territori i Habitatge del PP, tindrà un preu. És difícil pensar que Blasco combregue amb rodes de molí. El temps ens dirà quina serà la seua aventura política dins o fora de les files del PP. Francisco Camps acaba de posar una pedra més en el seu difícil ascens a la presidència de la Generalitat el 2007.

Sigmund Freud

Fronteres

text JOAN HERAS

Si ens vestim de reporters i agafem un magnetòfon o una càmera i anem pels carrers ja quasi estiuencs de la nostra ciutat preguntant als desprevinguts vianants si saben alguna cosa d'un tal Sigmund Freud ens podem trobar, és clar, amb respostes de tots colors. Però si ajudem als pobres afectats i sorpresos vianants convertits en entrevistats tot apuntant-los que aquest tal Freud és qui va fer una teoria sobre la interpretació dels somnis i és el creador d'un mètode anomenat la psicoanàlisi, és molt probable que qui més qui menys en tingui alguna idea. De fet, ¿qui no ha jugat alguna vegada a interpretar els somnis, ja siguin els propis o els aliens??, ¿qui no coneix algú —ell mateix, un amic o un parent, un amic d'un amic— que ha anat al psicoanalista —preferentment argentí, si pot ser—?, ¿qui no ha somrigut amb la malaltissa i caricaturesca dependència del psicoanalista que Woody Allen ens presenta en diverses pel·lícules? Sembla clar, doncs, que l'ombra, el nom, de Freud —d'un Freud massa sovint fet tòpic, molt llunyà de la seva obra— ha entrat a formar part del paisatge de la nostra societat. Però més enllà d'un coneixement de Freud tòpic o superficial, no és una bestiesa afirmar que Sigmund Freud és un autor que, malgrat ser força citat i massa poc llegit i estudiat, s'ha convertit —per les seves teories, per la seva pràctica psiquiàtrica, per l'enormitat de seguidors i de detractors— en un element necessari per entendre el segle XX (o, si ho volem dir d'una manera més poètica, podem considerar-lo com un dels fars del segle XX).

Ara fa just 150 anys que Freud va néixer a Freiberg, un poble de

Moràvia, avui pertanyent a la República Txeca. Però quan Sigmund Freud tenia pocs anys la seva família es va traslladar a Viena, ciutat en la qual va viure fins un any abans de morir: va haver d'abandonar aquesta ciutat fugint del nazisme. El fet de pertànyer a una família jueva, si bé no directament practicant, li va permetre conèixer la Bíblia amb profunditat i molt probablement aquest coneixement condicionà no pas les seves creences religioses —era un ateu convençut—sinó una de les peces claus de la seva teoria: la paraula —aquell Verb essencial— com a veritable instrument i camí terapèutic.

No pretenc fer un balanç ni una crítica de Freud en aquestes ratlles. La meua intenció es concreta a aprofitar la commemoració del 150è aniversari del seu naixement per recordar un pensador que ens ha ajudat, malgrat tots els elements justificadament i raonablement qüestionables de les seves teories, a entendre'ns una mica més. En aquest sentit, m'agradaria apuntar dues idees que tenen el seu origen en les teories de Freud, ampliades i matisades per altres pensadors posteriors, i que, segons el meu parer, són im-prescindibles per entendre aspectes bàsics de la nostra vida en tant que individus que ens relacionem necessàriament amb els altres membres de la nostra espècie: el fet que no hi ha una frontera perfectament definida entre allò que es considera normal i allò que es considera anormal i, també, la certesa que el tipus de normes socials marquen poderosament la nostra manera de viure —de sentir, de patir, de ser o no ser— relativament o acceptablement feliços.

Efectivament, i per dir-ho d'una manera grollera, des de Freud no podem parlar tranquil·lament que hi ha persones mentalment sanes

i persones malaltes: la línia divisòria entre la pretesa normalitat i la considerada anormalitat no és res més que una dèbil frontera que es pot traspasar quasi sense adonar-nos-en. En realitat, no hi ha territoris radicalment separats protegits per fronteres estrictes sinó que hi ha zones de residència sotmeses a gran mobilitat. En el fons, tothom tenim les nostres neures, manies, obsessions, perquè tothom estem sotmesos a un xoc íntim i constant de desitjos i de repressions. La considerada malaltia mental no és res més que la manifestació aguda, extrema, d'un conflicte que ha trencat l'equilibri sempre precari de desitjos i de normes. I és que allò que causa el conflicte té un origen en molt bona part social: el seu origen depèn d'allò que es considera normal en una societat concreta i en un moment històric particular. De Freud hem après una cosa que, per a mi, és molt important: no podem evitar tenir conflictes amb nosaltres mateixos i amb els altres, però sí que podem replantejar les normes socials —la manera de relacionar-nos, la manera de mirar als qui es consideren diferents— i fer que siguin més adients per fer de la nostra vida —una vida que està unida als altres— un camp d'experiències en què, essent conscients de la inevitabilitat de dolors i malestars, es potenciïn les vessants creatives i plàcides de la nostra existència.

En fi, que cadascú faci el que pugui, cregui o vulgui amb els seus somnis, amb els seus traumes d'infantesa, amb els impulsos del seu inconscient, amb les seves obsessions i amb els seus complexos. Podem aplaudir o criticar a Freud, però potser és bo tornar-lo a llegir i tornar-lo a pensar. Segur que aquesta és la millor manera de retre-li un merescut homenatge.

Molta sort!

text REDACCIÓ

El veler "Flor de Mayo", tripulat pels benicarlandos Juan Carlos Lino i Lluís Ibáñez, va ser el vencedor de la **Regata Nocturna Benicarló-L'Ampolla**, que organitza el Club Náutic de L'Ampolla amb la col·laboració de Marina Benicarló i el Club de Vela Benicarló. La prova, de 40 milles de recorregut, es va disputar a partir de les 03,00 h. del dissabte 27 de maig i tenia la dificultat afegida del pas pel delta de l'Ebre, amb el perill d'embarrancades en els bancs de sorra en cas de voler escurçar la distància. La regata va començar amb vent terral entre 3 i 6 nusos, i a les tres hores d'iniciada la prova el Flor de Maig ja es va posar al capdavant, posició que no abandonaria fins al final, arribant destacat amb més de 39' d'avantatge a la meta. La lluita pel 2º lloc va ser molt emocionant entre l'Eliás II d'Alfred Rocha i el Xé que Cafè, de Martín Ribes, resolent-se a favor d'aquest últim per tan sols 37 segons.

El diumenge 28 a les pistes de Benicarló va tindre lloc la **1ª jornada del Campionat Provincial d'Atletisme de Clubs a l'Aire Lliure** amb participació d'atletes del C.A Playas de Castelló, C.E Vinaròs i l'anfitrió C.A BAIX MAESTRAT. Al final de la primera jornada el Baix Maestrat es lider tan de xics com de xiques. Per atletes van destacar Fco Garcia en Pes amb 8,69mts M.P, i Elisabet Delshorts amb 8,34mts (4Kg), Fiorella Chiappe 5,80mts (2Kg) i M.P i Cristina Beltrán 5,79 (2Kg) i M.P. En Açada Fran Sastre 1,60mts, Cristina Ferrando 1,45mts. En Javelina Fco. Garcia 32,29mts i M.P i Elisabet Delshorts 29,85 mts i M.P. En la prova de Llargada Jesús Beltrán 5,71mts i Jessica Lores amb 3,71mts. En el 400MLL Anna Delshorts amb 1'11"0 i Nacho Violat amb 1'14"4. En el 100MT Anna Delshorts amb 18"2. En el 100MLL Jesús Beltrán 12"0 i Cristina Ferrando 13"9. En el 1500 MLL Javier Palau 4'56"9. En les proves de relleus els equips del 4x100 femení, van estar formats per les atletes Elisabet Delshorts, Cristina Ferrando, Jessica Lores i Anna Delshorts aconseguint aturar el crono en 55"3. En el 4x100 masculí l'equip va estar

format per Iñaki Giner, Fco. García, Fran Sastre i Jesús Beltrán amb un temps de 49"0. En el 4x400 masculí l'equip format per Javi Palau, Iñaki Giner, Fran Sastre i Jesús Beltrán va aturar el crono en 4'03"9. El dissabte 27 de maig, aquesta vegada a les pistes de Castelló, es va fer la 2ª jornada del Campionat Provincial d'Atletisme categoria Aleví amb la participació de tres atletes del BAIX MAESTRAT. Jesús Marzá va participar en Martell fent medalla de plata amb 16,06mts, 8è en el 60MLL amb 10"48 i 11è en Javelina amb 11'85mts. Fiorella Chiappe medalla de Plata en Llargada amb 3,66mts i 4ª en el 60MLL amb 9"76 i Cristina Beltrán 6ª en Llargada amb 3,17mts i 7ª en el 60MLL amb 9"92.

El Club Natació Benicarló es va adjudicar la 2a plaça en el Campionat Provincial per edats en els anys 92-93-94 amb una brillantor, a la què ens venia últimament acostumat, però que en esta ocasió l'èxit esportiu va ser demolidor. I és que l'equip de nadadors i nadadores del CNB va sumar un total de 59 medalles individuals i 6 medalles en relleus, tant masculins com femenins, quedant com 2n millor equip masculí en la competició provincial i 3r en femení. Així mateix en el medaller va quedar com 2n equip més guardonat després del Castelló Costa Azahar amb tremendes diferències amb la resta dels equips participants /Acuatic Castelló, Vila-real, Vinaròs i Onda.

En esta edició celebrada el passat 27 i 28 de maig en la piscina provincial de Castelló, Lucía Vicente, entrenadora, comentava al final de la llarga competició que sens dubte ha sigut un dels millors campionats disputats on l'afició ha disfrutat d'este Dream Team de nadadors i nadadores que es troben en un gran moment esportiu amb què es deu continuar treballant per a desenvolupar i millorar si és possible en algunes disciplines cara a les pròximes cites amb el Campionat d'Espanya, Trofeu Sagreras i la final dels Jocs Esportius i Autònoms. La pròxima cita serà este cap de setmana 3 i 4 de juny en la piscina municipal de Benicarló on es disputarà el Campionat Provincial de promeses 95-96-97. Molta sort

Bon estiu

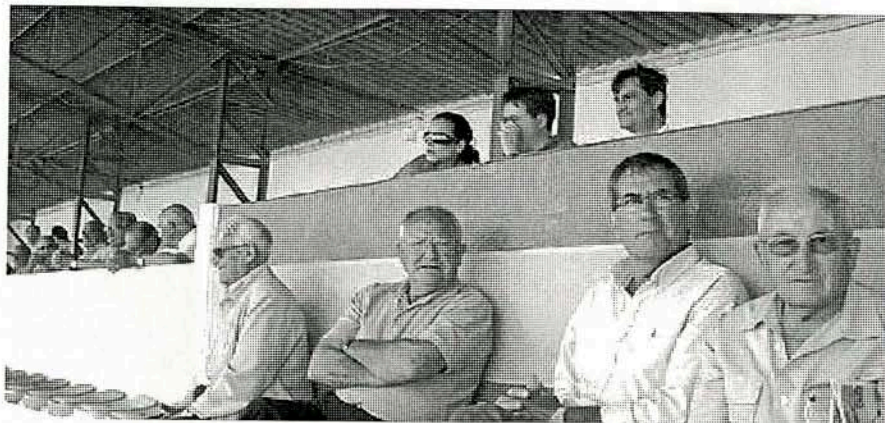
text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

La veritat és que a vore el Benicarló – Alcalà de diumenge passat va anar ben poca gent, tan poca que no hi vaig acudir ni jo mateix. Sí, la sinceritat per damunt de tot. Les quatre i mitja, l'hora d'inici del partit, em van agarrar en plena dormida i quan em vaig despertar em va agarrar mandra. Ho sento, però és així. Sóc conscient que amb la meua actitud no faig més embrutar amb una taca indigna el prestigi d'aquesta pàgina. He anat a tooooots els partits de casa, a tots, enguany no me n'he perdut ni un i justet en l'últim de la temporada l'havia d'espifiar.

Malgrat la meua absència em veig en condicions d'oferir, si més no, un ressenya prou fidedigna de tot allò que va passar al terreny de joc del Municipal de la Carxofa. Per exemple, en sé el resultat. Els gaspatxers ens van guanyar per 0 gols a 2. El primer ens el van marcar a la primera part, a la sortida d'un córner i des de l'àrea menuda, i el segon el segon, doncs, això, a la segona part. Els primers quaranta-cinc minuts la porteria va ser ocupada per Sánchez i els segons, Alfonso. Xoco segueix amb el seu inveterat costum de fer algun numeret amb els porters en el darrer partit. Recordo com fa uns anys al mateix Sánchez se li va permetre jugar de davanter contra una cosa que es deia el Rrrrrràpid Meseguer i que fins i tot va marcar un gol.

En els prolegòmens que es diu, es van lliurar els trofeus als futbolistes més destacats de la temporada. A Álvaro Cimarra se'l va reconèixer com el jugador més regular, més regular no vol dir més mediocre, ans al contrari, vol dir el que ha estat el millor en més ocasions, no? Al veterà Cornago se li donar una cxopa per haver estat l'home més animós i coratjut de

tots; és cert, aquest senyor doctor que hauria d'estar de torna de tot juga amb la meteixa il·lusió que un jovenelo de quinze anys. La copa de màxim goleador va ser per a Julve que, paradoxalment, ocupava una plaça a la banqueta al costat de l'entrenador.

L'Alcalà va jugar millor i ens va guanyar. I ja està. No cal dir res més.

Bé, sí, una de les notes destacades va ser l'expulsió del preparador físic, Pepe Pérez. Feia un munt d'anys que no veia ni una targeta, però, mire per on, unes airades i justes reclamacions al senyor col·legiat van desplaçar-lo a la graderia. Coses del futbol. Quan l'àrbitre li va die "está usté expulsado", el nostre bigotut home li va contestar que "me importa un higo que me echés". És clar, se sabia amb la raó i de vegades, massa vegades, els senyors del xiulet tenen un afany desmesurat de protagonisme i es mereixen que algú els diga el que fa el cas.

Per acabar-ho d'adobar, acabaré aquesta completíssima ressenya amb unes quantes instantànies

exclusives per a La Veu que corroboren amb visualment tot allò que ací hi ha escrit.

En una es pot contemplar un grup d'aficionats asseguts sota la llotja presidencial tan ben guarnida amb l'ensenya pàtria. Si ens hi fixem podrem comprovar com en el lloc on hom hauria d'esperar la presència del regidor d'esports (hi havia d'haver anat, era l'últim partit de la temporada, no?) i algun directiu, hi ha l'exregidor d'esports, inasequible al desaliento, demostrant que això seu sí que és vocacional.

En una altra s'precia com Pepe Pérez està desterrat a la grada mentre Xoco dirigeix amb menys èmfasi del que és habitual els seus homes.

I la darrera, això, per completar, una fase del joc. Bon estiu a tots. O no, igual la setmana que ve torno a estar ací. No se sap mai.

LUIS Mª BARRIL RAMOS, MEDALLA DE BRONZE EN EL III CAMPIONAT D'ESPANYA DE TAI-JITSU

text Club Aiki-Dojo Benicarló

Els quatre integrants del Club Aiki Dojo que formaven part de la Selecció Valenciana de Tai-jitsu en el Campionat d'Espanya en Comillas (Astúries), van aconseguir dissabte passat, 27 de maig, una medalla de bronze en kumite masculí, categoria de més de 90 kg., i un quart lloc en kumite femení, i en categoria de menys de 65 kg.

La competició va començar al matí amb la nova modalitat, Goshin Shobu, on va debutar Jose Fco. González qui no va poder passar dels quarts de final. En kumite masculí, el nostre capità, Pablo Calabuig, també va caure en quarts de final, després de perdre el seu combat en l'últim segon. A la tarda es disputaven les semifinals i finals en kumite, tant masculí com femení, on Luis Mª Barril assoliria la seua primera medalla de bronze en un Campionat d'Espanya.

La nostra representant femenina Raquel Ruzafa no va poder repetir l'èxit de l'anterior any, quan es va proclamar campiona d'Espanya, però va assolir el 4t lloc.

El campionat va acabar amb 4 medalles d'or, tres de plata i dues de bronze per a la Comunitat Valenciana, aconseguint el segon lloc per Autonomies.

La nostra més sincera enhorabona a tots els competidors ja que ens van permetre gaudir d'un bonic espectacle d'arts marcial, que esperem es pugui repetir, i fins i tot superar, en el pròxim Campionat d'Espanya que si es compleixen els pronòstics, serà a la Comunitat Valenciana.

LLIGA D'HANDBOL AL-LEVI PORTS MAESTRAT - GRUPO PEINADO

4 JORNADA 28-5-2006

RESULTATS

LA JANA	4	BENICARLÓ MIX	12
SANT JORDI	12	LA JANA	4
CANET	11	BENICARLÓ MIX	5
CANET	6	BENICARLÓ M	10
SANT JORDI	8	BENICARLÓ F	8

Agenda

Viernes 2

19:30 h Concierto de Alicia Alomà Group. Pl. de Sant Bertomeu. Organiza: Concejalía de Cultura y Sedajazz.

20:30 h Inauguración de la Exposición de trabajos de fin de curso de la UP (hasta el día 11). Sala de la Caixa Rural.

22:30 h Concierto de la Big Band Begues. Pl. Mestres del Temple.

Sábado 3

10:00 h Taller de música de jazz dirigido por Fco. Ángel Blanco "Latino". Conservatorio Mestre Feliu.

19:30 h Concierto de Jordi Fabregat y su grupo. Pl. de Sant Joan.

22:30 h Concierto de Nuevas Músicas para Big Band. Pl. Mestres del Temple.

Domingo 4

10:00 h Art al carrer (hasta las 14:00 h) Pl. de Sant Bertomeu.

12:30 h Concierto de la Benicarló en Jazz Big Band. Pl. Mestres del Temple.

19:00 h Concierto de la Sedajazz Big Band (Tributo a Glenn Miller). Pl. Mestres del Temple.

Trobada de mitjans digitals a València

text REDACCIÓ

Dimarts dia 30 de maig va tindre lloc a la ciutat de València una jornada sobre mitjans digitals organitzada per l'ACV-Tirant lo Blanc. Diversos especialistes del sector es donaren cita a la Sala Enric Valor de la Facultat de Filologia per a reflexionar al voltant de la situació actual i dels reptes que es presenten.

A les 11:00 va començar la primera taula redona amb la participació de José Luís Silvestre de Nostresport, Vicent Partal de Vilaweb, Miquel Boix de Diari Parlem i Nelo Martínez de la televisió digital Pluràlia TV. El representant de Nostresport va incidir en "la necessitat d'aportar valor" com a model per a construir projectes amb personalitat pròpia, com és el cas d'aquest diari que es defineix com a "poliesportiu" pel fet de centrar la seua atenció "a més d'en futbol i bàsquet en altres esports com l'handbol, futbet, etc.". Vicent Partal per la seua part va obrir un debat de d'anàlisi al voltant d'una "subespècie periodística" que considera ha d'eliminar-se, encunyada amb el terme de "premsa groga" i que, segons Partal, no pot ser considerada com a periodisme pròpiament perquè el seu objectiu últim no és el d'informar veraçment. A banda va afirmar que "la competència no ha de ser observada com a tal sinó com a col·laboracions", fet que fa possible l'hipertext. Des de Diari Parlem, Miquel Boix va parlar de la creació de models de premsa participativa, tot i ressaltant "el gran problema amb què ens trobem per a definir un model veritablement vàlid d'interactivitat i on, sense haver de renunciar a la qualitat de la informació, tinguem la possibilitat d'obrir la construcció dels continguts informatius als propis lectors de manera integrada al mitjà". Nelo Martínez, representant del projecte de televisió digital Pluràlia Tv, va parlar entre d'altres temes de l'adjudicació de llicències de televisió per part del Govern valencià, per la que considera que "moltes televisions locals o projectes com InfoTv hauran de tancar". Va defensar la creació d'una xarxa estatal de mitjans per tal de fer força al sector i el funcionament cooperatiu del seu mitjà.

A les 12:30 el professor Vicent Garcia del CEU-UCH va realitzar la seua ponència: "Model de llengua i convergència europea: el cas valencià", amb un repàs bastant exhaustiu dels més diversos problemes a què cal enfrontar-se de cara a la construcció del sector mediàtic valencià. Si fins aquests anys hi havia més pessimisme va afirmar que, amb l'aparició de les "tecnologies de la informació i la comunicació", la possibilitat de crear un espai valencià de comunicació s'ha multiplicat. Va augurar un camí difícil per a la convergència de les realitats culturals europees, al mateix temps que va assegurar que la possibilitat d'intercanviar models a nivell internacional és una de les claus que obri les portes del futur.

La sessió de la vesprada es va obrir a les 16:30 hores amb una taula de periodistes i mitjans digitals on es va tractar de respondre, des d'una perspectiva acadèmica i professional, als reptes que ara mateix centren el debat del sector. Va ser el torn del Grup de Periodistes Digitals amb David Domingo, el benicarlando Jordi Maura i dos professors de periodisme del CEU-UCH. Finalment, i a càrrec del professor Josep Solves del CEU-UCH, es va realitzar la ponència: Periodisme i societat, amb una reflexió que va analitzar el paper dels mitjans, i del periodisme com a conquesta social, com a ferramentes de retroalimentació i construcció de la pròpia societat.

Marc Flos i David Ferrer "sorpresos" per la rebuda

text JORDI MAURA fotos ÀLVAR ANYÓ

L'arribada dels benicarlandos que van pujar l'Everest i que van fer el cim a l'aeroport de Barcelona va ser per a ells molt gratificant. Segons explica Marc Flos "no esperavem més gent que la família i van vindre en un autobús, pancartes i molt d'escàndol. A tot això no estem massa acostumats". Es tracta de la primera vegada que dos veïns d'una mateixa població fan el cim a la gran muntanya. Va ser el dia que Benicarló va conquerir l'Everest.

Després de pujar a l'Everest, què queda?

Aquesta pregunta te la fan tots. És la cosa més important, però et queden altres coses. Pensa que en tota la vida no podem anar a totes les muntanyes que ens agradaria. Tenim molts projectes per davant.

Què té l'Everest?

L'alçada, que és la que ho complica tot, perills, riscos i baixes temperatures. Per pujar l'Everest s'ha de tindre molta sort i nosaltres vam fer el cim a la primera quan hi ha expedicions que van vàries vegades i no ho aconsegueixen mai. Van ser moltes coincidències, vam retardar l'atac tres dies que va fer mal temps ja que les previsions donaven fort vent i neu, el que et dona molta intranquil·litat. La veritat és que tot va anar rodat, vam fer l'aturada i la vam encertar.

Com és la vida al camp base?

Monòtona, aborrida i dura. N'hi ha vàrios i sovint la gent baixa a l'inferior per recuperar-se. Nosaltres vam optar per quedar-nos 20 dies al camp avançat; el que desgasta molt. Qualsevol dolor o costipat s'agreuja per l'alçada. Vam optar per aguantar 15 dies perquè no compensava baixar 22 quilòmetres per després tornar a pujar-los. Teniem un ajudant de cuina tibetà que picava el gel per obtenir aigua per beure i cuinar i això. Ens vam endur 20 pel·lícules i un ordinador, a més de menjar de casa com pernills... Per l'Everest sovint et vas trobant gent. Hi ha fins i tot dues o tres empreses de turisme. Si vols vas, pagues i tens comoditats com una tenda amb menjador, internet, moqueta i tots els sherpes que vulgues a la teua disposició.

Ara físicament com us trobeu?

Molt be. Vam passar uns dies a Katmandú descansant. El viatge de tornada va ser atropellat però ara ja estem al lloc.

Ja t'has menjat un plat de paella?

Si, ahir i em va fer mal.

Enhorabona pel que heu fet, amics.

Expedició Terres de l'Ebre
Everest 2006